

Laci bácsi már régóta betegeskedett. Egy ideig a gyomrával kínlódott, aztán meg a szívével. Éjjeliszekrényén halomban álltak a gyógyszerek. Micike néni tartotta számon valamennyit. Tudta, hány cseppet kell szedni az egyikből, és melyik tablettát étkezés után. A piros színűt mindig lefekvés előtt adta be. Azt mondta az orvos, hogy a kapszulás keverékben van némi altató is.

De miért ne adagolhatott volna lassan, fokozatosan egyre többet és többet?

Igen.

A mérég, ha észrevétlenül is, de felszívódik a szervezetben. Hiszen mindenki beszélte, hogy nem élnek jól. Laci bácsi nem szerette a muzsikát, és amikor ágy-nak esett, nyomban elajándékozta a zongorát is.

Persze.

Emlékezett, hogy Mama napokra a nővéréhez költözött. Aztán azok a suttogó mendemondák, Apa gondterhelt arca és a sebtében rendezett temetés!

Pilekné a fotelban görnyedő férjére nézett.

Minden altatóban van mérég! – villant át rajta, és nyomában az is beszivárgott az agysejtjei közé, hogy ha tejből oldaná fel esténként, észre sem vennék talán.

A könyvvarus felriadt.

Az asszony idegesen arrább tolta az egyik tányért.

– Kész a vacsora? – hallotta Balázs tétova hangját.

Nem válaszolt.

Ha Micike néni megéri a háború végét – gondolta –, sohasem leszek ennek a vizenyős szeműnek a felesége! Egy asszony vagy megáll a saját lábán – ismételte a nagynénjét –, vagy élete végéig rabszolga lesz.

– Töltsék tejet? – kérdezte aztán.

A férje bólintott.

Pilekné ollóval lecsípte a zacskó sarkát, és óvatosan a csésze fölé billentette. De keze megremegett néhányszor. A puhán csorgó fehér folyadék az abroszra löttyent.

A könyvvarus hümmögött valamit, majd kényelmesen elhelyezkedett a fotelban.

– Szalámit is kérsz? – szólalt meg az asszony újra, de a hangja is megbicsaklott most.

Pilek Balázs érdeklődő tekintettel nézett a képernyőre.

– Mi történt eddig? – tudakolta kocsonyásan cuppogó szájjal.

Az asszony felhúzta a vállát.

– Hát nem Te nézted? – vetette oda epés hangsúllyal, és újra töltött a tejből.

Aztán mind a ketten a képernyőre meredtek. De tekintetükben közömbös fény csillogott.

FRANK GEERK

Ősz

Mohón töröm fel a diót,
ahogy valami más engemet is feltör –
szorító markomat
a diótörő vas-szárai.
A héj megreped,
elém tárulnak a magocska szárnyai,
feketék és barnák
vagy szerencse-sárgák;
amiket mohón megeszek,
nem feledkezve meg róla, aki majd
engem fal föl.